

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

**Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is een
schandvlek der natiën.**

SALOMO.

1 Juni 1915.

No. II

20e Jaargang.

GEESTEN GEPROEFD.

Uit des Apostels geschriften is het duidelijk dat er in hunne dagen vele valsche profeten bestonden, en „uit waren gegaan in de wereld”, alsmede dat het verstand en oordeel vereischte, wat God alleen in staat was mede te kunnen deelen, — om valsche geesten te kunnen onderscheiden, en om aan te toonen welke geesten daarentegen uit Hem waren. De wereld in 't algemeen is ten zeerste onkundig geweest met betrekking tot deze zaak, en hoe zou het ook anders kunnen zijn, — „want niemand kent de dingen Gods dan de geest van God.” * * * *

Een groot kwaad is, dat het menschdom onkundig is van den waren aard der geesten; hunne macht, wetten, instellingen, intelligenties, enz., en dat men over het algemeen veronderstelt dat, zoo wanneer er sprake is van bijzondere kracht, van openbaring, of van visioenen gemanifesteerd, dit dan bepaald van God afkomstig moet zijn. Vandaar dat er somwijlen godsdienstige menschen zijn die eenen geest schijnen te bezitten welke hen terneder legt, en gedurende deze operatie het geheele menschelijke zijn schijnen op te slurpen, als wanneer dan verondersteld wordt dat zulks de macht is van God, een heerlijke manifestatie van Hem — eene manifestatie van wien? Wordt er dan eenige intelligente kracht medegedeeld? Zijn de sluiers des hcmels weggenomen, of de oogmerken Gods ontwikkeld? Hebben zij gezien, of omgang gehad met eenen engel — of hebben zich de heerlijkheden der toekomst voor hunne oogen ontrold? Neen! maar hunne lichamen geraakten ontzield als 't ware, het opperbestuur van hun eigen geest werd opgeschort, en al de werkende vreemde kracht, welke alsdan in dien toestand van hun kon worden verkregen, bestaat in een kreet van „glorie”, of „halleluja” of de een of andere onsamenhangende uitdrukking, maar toch, — „de macht” is over hen geweest.

Een ander weer zal zich op zijne hielen ronddraaien, daartoe gedwongen door een bovennatuurlijke kracht, of eenen geest, denkende

dat hij bestuurd wordt door den Geest van God; nog weer een ander zal opspringen, en zich uiten in alle soorten van buitengewone lichaamsbewegingen. Een Primitief Methodist zal het uitschreeuwen onder den invloed van dien geest, totdat hij de hemelen denkt te doen weerklinken van zijne kreten, terwijl de Kwakers, bewogen naar zij denken door den Geest van God, stil terneder zullen zitten, niets zeggende. Is God de daarsteller van alle deze dingen? Zoo niet van alles, wat dan wordt door Hem, als van Hem afkomstig, erkend? Zeer zeker kan zulk eene ongelijksoortige massa nimmer ingaan in het koninkrijk der hemelen.

Elk hunner beweert bevoegd te zijn de geesten van anderen te kunnen beproeven, niemand echter kan zijn eigen onderzoeken, en wat is hiervan de reden? Omdat zij niet eenen sleutel bezitten om te ontsluiten, geenen maatstaf waarbij gemeten kan worden, en geenen toetsteen waaraan te toetsen. Zou iemand in staat zijn de lengte, de breedte, of de hoogte van een gebouw te bepalen zonder hetzelfde te meten? De kwaliteit der metalen vast te stellen zonder eenen toetsteen? Of wel de bewegingen aan kunnen duiden der planetenstelsels, zonder kennis te hebben van sterrekunde? Zekerlijk niet; en vanwaar dan zoodanig eene onwetendheid tentoongespreid met betrekking tot zaken van geesten van eigen soort? Hoe dan zou iemand bekwaam kunnen zijn eenen engel des lichts te beschrijven?

Wanneer Satan verschijnen zou als iemand zich bevindende in heerlijkheid, wie dan kan zijne kleur vertellen, zijne teekenen, zijn voorkomen, zijne heerlijkheid? — of wel, wat is de wijze van zijne manifestatie? Wie kan aan 't licht brengen den geest van de Fransche profeten met hunne openbaringen en hunne visioenen, hunne macht en tentoonspreiding daarvan? Of wie kan den geest aanwijzen van de Irvingieten, met hunne apostelen en profeten, visioenen en talen, en uitleggingen daarvan? Wie kan aan het daglicht brengen de valsche geesten, en ontwikkelen de verborgen raadselen zoo dikwijls tentoongespreid onder de Heiligen der Laatste Dagen? Wij antwoorden, dat niemand dit kan doen zonder het Priesterschap, en zonder eene kennis te hebben van de wetten waardoor geesten worden bestuurd, want „niemand kent de dingen Gods dan de Geest van God,” zoo ook kent niemand de geest van den duivel, zijne macht en zijnen invloed, dan door eene intelligentie te bezitten die meer is dan menschelijk, en door middel van het Priesterschap de raadselachtige handelingen van zijne verleidingen te hebben ontvouwd. Zonder den vorm van den engel te kennen, zien de geheiligden en maken zij gebaren, en de ijver voor de heerlijkheid van God, dikwijls door hen geopenbaard, tezamen met den profetischen geest, den gunstigen invloed, het goddelijk voorkomen, en de heilige kleedij, welke zoo karakteristiek is aan zijn voorkomen en raadselachtige bewegingen, maken hun verward.

Iemand moet, zooals wij reeds zeiden, de onderscheiding der geesten bezitten, om deze dingen te kunnen verstaan, en hoe kan hij die verkrijgen, zoo er namelijk geene gaven des geestes bestaan? En hoe kunnen deze gaven worden erlangd zonder openbaring? Christus is ten hemel gevaren, en heeft den menschen gaven gegeven; sommigen gaf Hij apostelen te zijn, en sommigen profeten, en sommigen evangelisten, en sommigen herders en leeraars. En hoe werden apostelen, profeten, herders, leeraars en evangelisten gekozen? Door profetie (openbaringen) en door het opleggen der handen: — door eene goddelijke mededeeling, en eene van Godswege aangestelde verordineering — door middel van het Priesterschap, samengesteld overeenkomstig de orde van God, door heilige daarstelling. De apostelen in aloude tijden hielden de sleutelen van dit priesterschap — van de raadselen van het koninkrijk Gods, en dientengevolge waren zij in staat gesteld en bevoegd verklaard, alle dingen te ontsluiten en openbaar te maken betrekking hebbende op den bestuursvorm der Kerk, het welvaren der gemeenschap, de toekomstige bestemming des menschen, en den wil, de macht en den invloed van geesten; want zij waren in staat hen — de geesten — naar hun gelieven te beheerschen, hen gebiedende, in den naam van Jezus, zich te verwijderen, en ontdekten hunne schadelijke en geheimzinnige handelingen wanneer trachtende zich voor de Kerk van Christus in een godsdienstig kleed te steken, en wanneer zij optraden tegen het werkelijk belang der Kerk en het verspreiden der waarheid. Wij lezen dat zij — de apostelen — „duivelen uitwierpen in den naam van Jezus,” en toen eene vrouw, eenen waarzeggenden geest bezittende, voor Paulus en Sillas uitriep, „dezen zijn dienstknechten van den Allerhoogsten God, die ons den weg tot zaligheid aantoonen,” ontdekten zij den geest. En ofschoon hij gunstig van hen sprak, gebood Paulus den geest van haar uit te varen, en bewaarde hij hen voor de schande die op hunne hoofden zou zijn uitgestort geworden, ofschoon hij zich hunner oorspronkelijk gunstig voordeed, door de ontwikkeling van zijne goddelooze beginselen, waarvan zij voorzeker beschuldigd zouden zijn geworden, wanneer zij den boozen geest niet hadden bestraft.

Een soortgelijke macht hiervan bestond door middel van het priesterschap in onderscheidene eeuwen. Mozes kon de magische toovermacht ontdekken, en aantoonen dat hij zelve Gods dienstknecht was; hij wist toen hij zich op den berg bevond, door openbaring, dat Israël in afgoderij betrokken was geworden; hij kon de zonde van Korach, Dathan en Abiram openbaar maken, onwaarheden aantonende en tegenspraken in hunne voorspellingen en voortgang, en daarentegen de ware profeten des Heeren openbaren. Jozua wist hoe den man te ontdekken die het gouden voorwerp had gestolen en het Babylonische kleed. Micha wist den valschen geest te openbaren waardoor de vier

honderd profeten werden geregeerd; en wanneer zijn raad aangenomen was geworden, dan zouden de levens van velen gespaard zijn gebleven, (II Kron. 18). Elia, Eliza, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en vele anderen der oude profeten bezaten deze macht. Onze Zaligmaker, de Apostelen, en zelfs de leden der Kerk waren met deze macht begiftigd, want, zoo zegt Paulus, (I Cor. 12), „aan den eenen is gegeven de gave der talen, aan eenen anderen de uitlegging der talen, eenen anderen het werken van wonderen, eenen anderen profetie, en aan eenen anderen onderscheidingen der geesten.” Alle deze dingen kwamen voort uit denzelfden Geest van God, en waren de gaven van God. De Kerk te Efeze was door dit beginsel in staat gesteld te beproeven „die zich uitgeven apostelen te zijn, en zij zijn het niet, en hebt ze leugenaars bevonden.”

De zaken tot in haren oorsprong onderzoekende, en wijsgeerig beschouwende, zullen wij een zeer stoffelijk verschil bevinden tusschen het lichaam en den geest; het lichaam wordt verondersteld georganiseerde stof te zijn, en de geest, zoo wordt door velen geacht, is onstoffelijk, zonder zelfstandigheid. Met betrekking tot dit laatste verschillen wij van gevoelen, en beweren dat geest wèl eene zelfstandigheid is; dat hij namelijk stoffelijk is, maar meer zuiver, elastisch, fijnere stof dan die van het lichaam; dat de geest bestond vóór het lichaam daar was, dat hij bestaan kan in het lichaam, en bestaan zal afgescheiden van het lichaam, wanneer namelijk het lichaam verteren zal in het stof, en dat, in de opstanding, de geest met dat lichaam herenigd zal worden.

Zonder te pogen deze raadselachtige verbinding te beschrijven, en de wetten die het lichaam en den geest des menschen beheerschen, hunne betrekking tot elkander, en het voornemen Gods in verband met het menschenlijk lichaam en den geest, zouden wij enkel op willen merken, dat de geesten des menschen eeuwig zijn, en dat zij geregeerd worden door hetzelfde Priesterschap dat Abraham, Melchizedek, en de Apostelen regeerde; dat zij georganiseerd zijn in overeenstemming met dat priesterschap, wat eeuwig is, „zonder begin van dagen of einde van jaren”, — dat zij allen zich in hunne respectievelijke sferen bewegen, en geregeerd worden voor de wetten van God; dat, wanneer zij op aarde verschijnen, zij zich bevinden in eenen proefstaat, en zich voorbereidende zijn, wanneer rechtvaardig, voor een toekomst van grooter glorie; dat de geesten van goede menschen zich niet vermengen kunnen met die der goddeloozen verder dan de hun voorgeschreven grenzen, want „Michael, de aartsengel, durfde geene beschuldiging in te brengen tegen een duivel, maar zeide „De Heere bestraffe u, Satan!”

Het schijnt eveneens dat ook booze geesten hunne banden hebben, grenzen, en wetten waardoor zij bestuurd worden en beheerscht, en hunne toekomstige bestemming kennen; aangezien zij, die door den

Heiland bestraft werden, zeiden, „zijt gij gekomen om ons te pijnigen vóór den tijd,” — en toen Satan zichzelven den Heer voorstelde, onder de zonen van God, zeide hij dat hij kwam van de aarde te doorwandelen; bovendien wordt hij bij voorkeur den vorst der lucht genoemd, terwijl het klaarblijkelijk is dat zij, de booze geesten, eene macht bezitten welke niemand anders dan het priesterschap in staat is te beheerschen, zooals wij reeds hebben gezien in het geval van de zonen van Scheva.

(Wordt vervolgd).

SLEUTELN VOOR DE VERBORGENHEDEN DER GODHEID,
 overgedrukt uit „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID.”
 (Vervolg van blz. 136).

Dit zijn alle zoovele koloniën van ons geslacht, vermeerderd, uitgebreid, overgeplaatst en voor eeuwig bestaande als bezitters van de ontelbare planeetstelsels, die nu bestaan of ontstaan zullen en bevolkt worden door de werkingen des Heiligen Geestes in gehoorzaamheid aan de bevelen van Gods zonen.

Deze koninkrijken vertegenwoordigen iedere verscheidenheid en graad in den vooruitgang van de groote wetenschap des levens, vanaf de grootste verlagings te midden van het gebied des doods, of van het begin van stoffelijk bestaan, opwaarts langs alle opklimmende trappen of alle graden van vooruitgang in de wetenschap van eeuwig leven en licht, totdat sommigen hunner weder op hunne beurt tronen van eeuwige macht beklimmen.

Ieder dezer Goden, met inbegrip van Jezus Christus en Zijnen Vader, niet alleen in het bezit zijnde van eenen georganiseerden geest, maar ook van een verheerlijkt, onsterfelijk lichaam van vleesch en beenderen, is onderworpen aan de wetten, die noodwendig, zelfs de volmaaktste orde van natuurlijk bestaan, besturen.

Alle natuurlijke stoffen, hoe ook belichaamd, in het leven geroepen, of gezuiverd, zijn onderworpen aan de algemeene wetten noodig voor al het bestaande.

Sommige dezer wetten zijn als volgt:

Ten eerste: Ieder stofdeeltje, of samenstelling van stofdeeltjes, neemt eene zekere hoeveelheid ruimte in. Ten tweede: Geen stofdeeltje of samenstelling van stofdeeltjes, kan dezelfde ruimte, door andere stofdeeltjes bezet, innemen. Ten derde: Iedere persoonlijke, georganiseerde schepping moet in meerderen of minderen graad de macht hebben, zichzelf te bewegen. Ten vierde: Alle vrijwillige beweging sluit in zich een eigen wil tot het voortbrengen en besturen van die beweging. Ten vijfde: Beweging sluit noodwendig in zich, dat een zekere hoeveelheid tijd noodig is, om van de eene plaats naar de andere te gaan.

Deze wetten zijn volstrekt en onveranderlijk in hare natuur, en beïnvloeden alle scheppingen, welke bestaan of kunnen bestaan.

Zij beïnvloeden daarom met gelijke kracht den grooten eeuwigen Vader van hemel en aarde zoowel als Zijne geringste onderdanen.

Het is daarom eene volkomene onmogelijkheid voor God den Vader, of voor Jezus Christus, om overal persoonlijk tegenwoordig te zijn.

De alomtegenwoordigheid van God moet daarom anders verstaan worden dan Zijne lichamelijke of persoonlijke tegenwoordigheid.

Dit leidt tot het onderzoeken van die zelfstandigheid, die de Heilige Geest genoemd wordt.

Als de geest de grenzen van de zichtbare wereld overschrijdt, en het gebied der meer volmaakte en fijnere stoffen betreedt, dan vindt hij zich omgeven door zekere bestanddeelen, onzichtbaar voor onze grovere organen, maar duidelijk geopenbaard aan ons verstandelijk vermogen, door hunne tastbare werktuigen en gevolgen.

Zoowel de lucht, die wij inademen, hoewel onzichtbaar voor ons gezicht, is duidelijk waar te nemen voor ons gevoel. Hare samengestelde deelen kunnen ontbonden worden. Neen, meer nog, het menschelijk lichaam zelf is een toestel, dat eene scheikundige handeling met dat element verricht. Zij wordt in het lichaam door middel van ademen ontvangen en daar ondergaat zij dadelijk de ontbinding der samengestelde deelen.

Het eene gedeelte blijft en verbindt zich met het lichaam, verspreidt leven en bezieling, door in de noodige dierlijke warmte, enz. te voorzien, terwijl het andere gedeelte, niet op het stelsel toegepast, door de longen wordt uitgeworpen om zich met zijn oorspronkelijk element te vereenigen.

Er zijn verschillende van deze fijne onzichtbare zelfstandigheden, die nog niet door den mensch verstaan worden en haar bestaan wordt alleen aangetoond door hare gevolgen. Sommige hiervan zijn electriciteit, galvanisme, gassen, enz.

De zuiverste, volmaakste en fijnste van al deze zelfstandigheden, het minst begrepen en erkend door de menschen, is die zelfstandigheid, welke de Heilige Geest genoemd wordt.

Deze zelfstandigheid, zooals alle andere, is een van de elementen van stoffelijk of natuurlijk bestaan en daarom onderworpen aan de noodzakelijke wetten, welke alle stoffen besturen, zooals te voren verklaard is.

Zoos als alle andere elementen, is Zijn geheel samengesteld uit individueele deeltjes. Als alle andere, neemt ieder deeltje ruimte in, bezit de macht tot beweging, behoeft tijd om zich te verplaatsen en kan op geene wijze twee plaatsen op denzelfden tijd innemen. In al deze opzichten verschilt Hij niets van alle andere stoffen.

Deze zelfstandigheid is wijd verspreid onder de stof in de ruimte.

Deze Heilige Geest, onder bestuur van den grooten Elohim, is de groote werkende oorzaak van alle scheppingen waardoor zij handelen.

Hij is het grootste, positieve, besturende element van alle andere elementen. Hij is alom tegenwoordig door de oneindigheid Zijner deeltjes, en verstaat alle dingen. Hij is de besturende tusschenpersoon of uitvoerder, welke alle werelden organiseert en in beweging stelt, en op bevel van den Almachtige, of van eenig ander door Hem bemachtigde, zijn alle machtige wonderen, teekenen en wonderwerken, ooit in den naam des Heeren geopenbaard, door Hem ten uitvoer gebracht; zoo ook de beweging der aarde om hare as, de grens eener zee, de verplaatsing van eenen berg, de opstanding der dooden of de genezing van zieken.

Hij doordringt de poriën der hardste zelfstandigheid, dringt door tot in de verborgenste schuilhoeken van den mensch, en onderscheidt de gedachten en voornemens van het hart. Hij heeft de macht zich door de ruimte te bewegen met onbegrijpelijke snelheid, veel sneller dan de trage beweging der electriciteit of van het natuurlijk licht.

Hij kent het verleden, tegenwoordige en toekomstige in al de volheid er van. Zijne persoonlijke hoedanigheden bevatten alle eigenschappen van kennis en liefde.

Hij is aangedaan met kennis, wijsheid, barmhartigheid, rechtvaardigheid en genade, in al hare vertakkingen. In het kort, Hij bevat de eigenschappen van de eeuwige macht en Godheid.

De wezens, die van Zijne volheid ontvangen, worden Gods zonen genoemd, omdat zij volmaakt zijn in al Zijne eigenschappen en krachten en in verbinding met Hem kunnen zij alle dingen verrichten.

Deze wezens, die de volheid niet ontvangen, maar wel een gedeelte, kunnen iets weten en doen, maar niet alles.

Hij is het ware licht, dat in zekere mate alle menschen verlicht. Hij is in Zijne minder volkomen deeltjes, het natuurlijk licht, dat van de zon, maan, sterren en andere voorwerpen afstraalt en door weerkaatsing op het oog, de waarheden van de uitwendige wereld zichtbaar maakt.

Hij is ook, in Zijnen hooger rang, het verstandelijke licht van onze inwendige en geestelijke organen, door welke wij redeneeren, onderscheiden, oordeelen, verstaan en de onderwerpen in ons bereik, ons herinneren.

Zijne inspiratie vormt het dierlijk instinct. de rede in den mensch, visioenen en profetieën en stroomt steeds van de Godheid door al Zijne schepselen.

Zoodanig is de Godheid, als geopenbaard in Zijne woorden en werken. Hij woont in Zijne eeuwige paleizen van kostbaar gesteente en goud, in de koninklijke stad van het hemelsche Jeruzalem.

Hij zit getroond in het midden Zijner scheppingen en is vervuld

en omgeven met licht, onbereikbaar voor hen uit lagere sfeeren.

Hij heeft omgang met duizenden van zijne eigene gegeneerde zonen en dochteren, die door verandering of opstanding over den dood gezegevierd hebben.

Zijne dienaren worden van uit Zijne tegenwoordigheid naar alle deelen Zijner heerschappij gezonden.

Zijn Heilige Geest heeft Zijn uitgangspunt in Zijne tegenwoordigheid en heeft gemeenschap met en strekt zich uit tot de uiterste grens van Zijne heerschappij, kennis hebbende van, en alle dingen besturende onder onmiddellijke leiding van Zijnen eigen wil en den wil van allen, die met Hem in verbinding staan in de werelden zonder einde.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Van Ouderling Joh. Hoekstra, op zending te Denver in Colorado, ontvangen wij het volgende schrijven:

Onlangs las ik in De Ster, dat hij die niet vergadert, verstrooid. De waarheid daarvan gevoel ik volkomen. Alleen dan wanneer door ons de plichten worden waargenomen die wij bij de vrijwillige aanvaarding van het priesterschap, op ons hebben genomen, kunnen wij voorwaarts blijven gaan, en alleen wanneer wij gewillig zijn de verschillende vergaderingen gehouden, bij te wonen, en zodoende in aanraking te blijven met het volk des Heeren, kortom, wanneer wij blijven „vergaderen” dan zullen wij niet verstrooien, maar zullen wij eensgezind samen voort kunnen gaan mede te werken aan den bloei van Gods Koninkrijk.

Wij allen werken voor hetzelfde doel, namelijk voor Vader in den hemel en om zielen te winnen voor Christus, opdat wanneer Hij komt, wij als goede dienstknechten bevonden mogen worden die ons leven in Zijnen dienst hebben trachten te besteden. Liefde tot God vindt zijne uiting door het onderhouden van Zijne geboden, en het is niet alleen voldoende dat door ons een enkel gebod wordt onderhouden, wij zouden het eene doen en het andere niet nalaten. Christus heeft eenmaal gezegd dat de onderhouding der wet berust op het feit God lief te hebben boven alles, en onze naasten als ons zelve. En de Apostel Paulus zegt, sprekende over dezelfde zaak, dat al ware het ook dat hij de talen aller engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware hij een klinkend metaal en een luidende schel geworden. Haat, nijd, twist en tweedracht dienen daarom door ons, die den naam van Christus op ons hebben genomen, met alle kracht geweerd te worden, zal het wel met ons wezen.

Hoe gaarne ik ook naar Holland was gekomen om daar eene zending te vervullen, gevoel ik mij toch ook hier zeer goed op mijn plaats en hoop ik van ganscher harte dat de Heer ons aller werk tot welzijn van het geheel, moge zegenen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET WOORD EN DEN WIL DES HEEREN.

De Heiligen der Laatste Dagen hebben reeds menigmaal betoogd dat voor hen het Woord des Heeren niet alleen opgesloten is in den Bijbel, maar dat door de Kerk als zoodanig een viertal boeken beschouwd wordt als Standaardwerken der Kerk, de leer daarin vervat welke bindende is voor het leven, en als geloofsregel voor elkeen der Heiligen der Laatste Dagen.

Het Boek Leer en Verbonden, het Godswoord van den lateren tijd bevat, behalve de onderscheidene openbaringen gegeven aan Zijnen dienstknecht Joseph Smith, eveneens enkele zaken door den Heer geopenbaard aan zijnen opvolger, Brigham Young. Afdeeling 136 is er zoo eene. Als opschrift draagt de openbaring de volgende woorden: „*Het woord en den wil des Heeren, gegeven door President Brigham Young, in de winterkwartieren van het kamp van Israël, Omaha-natie, westelijke oever der Missouri-rivier, nabij Council-Bluffs, 14 Januari 1847.*”

Het kamp van Israël bevond zich toen op zijnen weg naar het westen, en, ontstoken zijnde voor een groot deel althans, van geregelde vergaderingen, was het wel noodig des Heeren woord te hooren, versch gekomen uit den mond van Zijnen profeet, even groot als zijnen voorganger, den pas vermoorden Joseph. Nadat de Heer door den mond van dezen Zijnen dienstknecht eerst tal van aanwijzingen had gegeven hoe de verschillende gezelschappen op hun pelgrimstocht naar het land hunner belofte, evenals eenmaal het aloude verbondsvolk der Joden, georganiseerd zou worden, en hoe onderscheiden oversten, of „kapiteins” zooals ze werden genoemd, aangesteld moesten worden om orde en tucht alsmede regelmaat en eenheid te kunnen bevorderen, nadat de namen van hen gegeven zijn geworden, evenals in vroegere dagen de Heer Zijne dienaren bij name riep, — gaat des Heeren woord voort door te zeggen „Zion zal in Mijnen eigenen tijd verlost worden.” Onmiddellijk hierop laat de Heere volgen een der grootste grondbeginselen welke in acht diende en nog dient te worden gehouden, zal medeweking worden verleend om „Zion op te bouwen”, namelijk dat in alle dingen Zijnen — des Heeren — raad gezocht behoorde te worden. Zoo iemand dit niet doet, zoo luidt het vermanend woord, „hij zal geene macht hebben, en zijne dwaasheid zal geopenbaard worden.” Om Zion, dat wil zeggen: de verzameling der reinen van hart, op te bouwen, is het bovenal noodig groote eensgezindheid te betrachten. In de eerste plaats omdat geene reinen van hart daar

kunnen zijn zonder eensgezind samen te wezen, wijl eendracht een der onderdeelen, noodwendige onderdeelen, uitmaakt van de voorwaarden waarop het koninkrijk van God, of het rijk van Zion, heeft te berusten, en in de tweede plaats omdat des Heeren raad gezocht dient te worden ten dienste van eigen karakterverbetering en opbouw, waartoe altijd de voorlichting des Heeren van noode is.

„Zoekt en houdt al uwe beloften met elkander, en begeert niet hetgeen uws broeders is.” Ofschoon toe moet worden gestemd dat de woorden, hier gebezigd, niet in elk opzicht oorspronkelijk mogen heeten, — het was reeds Mozes in de grijze oudheid, die op bevel des Heeren een soortgelijk gebod overbracht aan de kinderen van Israël — zoo toch moet worden opgemerkt dat een dergelijk woord hier allezins op zijne plaats is, omdat de kinderen van het nieuwere en jeugdige Zion op hunne reize, verlaten van elkeen hunner oude vrienden, op elkander moesten kunnen bouwen in elk opzicht, en er op moesten kunnen vertrouwen dat de onderlinge beloften gemaakt, stipt werden nagekomen. Een woord, een herinnerend woord dienaangaande was voor hen op dit oogenblik van groote waarde, afgezien van het feit dat ook hier wederom een der fondamenten werd gelegd door den Heer voor de opbouw en vermeerdering van die karaktereigenschappen, die passen zouden in het kader van het op te richten Godsrijk. Nogmaals wordt verder herhaald wat ook den Joden van aleer werd voorgehouden, om namelijk zich te onthouden van het ijdelijk gebruik maken van den naam des Heeren. Was in vroegere dagen voor de Joden „Elohim” en „Jehova” ofwel „Jahwe” dien naam, welke hun verboden was zelfs op de lippen te nemen, om de heiligheid daaraan verbonden, voor het nieuwe verbondsvolk gold dien naam waarmede zij den Heere hadden leeren kennen in deze dagen. Uitdrukkelijk wordt hier den Heiligen der Laatste Dagen het vloeken verboden, en ook wij, die weliswaar al weer enkele geslachten nadien leven, maar toch gebonden zijn onder dezelfde voorschriften, hebben nauw toe te zien dat deze wet eveneens door ons niet wordt geschonden.

„Eindigt met elkander te twisten, eindigt met kwaad van elkander te spreken.” Ofschoon ook deze wet niet nieuw is, zoo wordt hier toch een beginsel verkondigd zóó ingrijpend van aard, zóó gewichtig, zóó leerzaam, en zóó noodig, dat we onmiddelijk gevoelen enkel nog slechts den naam te dragen van „Heiligen der Laatste Dagen”, wijl ook ons nog een dergelijke vermaning zoowel als de aloude Joden, zoowel als de tijdgenooten van Christus, zoowel als de pioniers van het Westen, te stade komt.

Hoeveel grooter, reiner, beter, meerderwaardig zouden al onze vertakkigen zijn, wanneer ieder vers 23 van afd. 136 L. en V. niet in zijne handpalmen, maar in zijn hart gegrift had. En die twisten, hoe teisteren zij somwijlen ons gemoedsleven, evenzoo als de Heere wist

dat zij het innerlijke leven van hen die zoo noodzakelijk nauw aengesloten moesten staan, teisterden. Wat al ellende is er niet voortgekomen uit die kleine twisterijen der broeders en vooral der zusters onderling. Dit woord in het bijzonder was het dat ons trof toen wij ondernamen een artikel te schrijven over de Godsworden van dezen tijd. Al had de Heer niets anders geopenbaard in heel deze laatste bedeeïng, dan èene duidelijke en veelzeggende herhaling te geven van de aloude voorschriften ten opzichte van het feit om in vrede met elkander te leven, dan alleen was zulks reeds waard om wereldkundig gemaakt te worden. Twisten toch zijn oorzaak geweest dat het zoogenaamde Christendom van deze dagen de oorspronkelijke Godswegen verlaten heeft, dat zij — het volk — zich evenals voorheen, langzamerhand bakken heeft uitgehouwen, gebroekene bakken, die geen water houden, wat wederom oorzaak is geworden dat heel de gloed van het oorspronkelijke christendom langzamerhand verteerd is geraakt, zóó verteerd, zóó verwoest, en zóó volkomen te niet gedaan, dat de gruwelijke dingen die thans plaats vinden in het aloude Europa, terug te brengen zijn tot dien twistgeest zoo volkomen in strijd met de Godswetten, door Mozes oorspronkelijk reeds den volke Israëls overgegeven, door Christus later den nazaten der Joden verkondigd, en in dezen laatsten tijd nogmaals weer bij vernieuwd Godsgebed van den hemel door openbaring verkondigd.

En wat nu zij die Heiligen worden genoemd? Heiligen der Laatste Dagen? Zullen zij voortvaren met hunne onderlinge twisten en zoodoende de Goddelijke openbaring een slag in het aangezicht geven?

Hun toekomst zal dan evenzeer tot verwoesting leiden als thans de toekomst van het schijn-Christendom reeds duchtig aan het tanen is. Diezelfde God evenwel zij dank dat Hij gezorgd heeft dat er in dezen laatsten tijd een voldoende aantal geesten, rechtvaardige geesten op aarde is, die gerechtigheid willen en nimmer toe zullen staan dat de geest van twist en verdeeldheid voortdurend en voldoende voedsel zal vinden in de gemoederen van het Godsvolk van deze dagen. „Zion” — zoo schreef eens een onzer Kerk-autoriteiten, — „zal niet worden verontreinigd.” Nimmer zal de Heere toestaan dat er een overmachtig aantal twistzoekers in Zijne gemeenschap wortel kan schieten, en daardoor den „godsvrede”, maar deze godsvrede in den waren zin des woords, zal kunnen verstoren.

Dat voor zoo ver de gemeenschap aangaat. Maar nu elk in het bijzonder. Worden wij gewillig bevonden ieder voor ons daaraan mede te werken? Bedenken wij dat een gemeenschap samengesteld is uit individuën, of persoonlijkeden, en dat, zoo wanneer wij samen willen werken de gemeenschap te verbeteren en die op hechtere grondslagen op te bouwen, wij bij ons zelve hebben te beginnen? Leven de Hellen van dezen dag in overeenstemming met het Godswoord, ook

in dit opzicht, gegeven aan het volk dat nog geen eeuw geleden de fondamenteën legde van ons tegenwoordig bestaan?

Zoo ja, dan is het woord door den Heer gesproken tot Brigham Young, en door hem den volke verkondigd, ook voor hen het Godswoord bij uitnemendheid, al staat het dan niet woordelijk zoo in den Bijbel als wij het hebben in Leer en Verbonden. Zoo niet, dan is Leer en Verbonden voor hen niet het woord van God, en gaan zij zodoende niet homogeen met de beginselen van het evangelie, verkondigd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

INSPIRATIE.

(Vervolg van blz. 157.)

Zoo zien wij dat aan elkeen der ambtenaren in het priesterschap, en daardoor aan elkeen in de Kerk, zijne vaste plaats is aangewezen. En nu is dit het kenmerk aangaande ware inspiratie van Godswege uitgestort door heel het kanalenstelsel van Zijnen dienst op aarde, dat namelijk elk dier inspiratiën, door den Geest uitgegeven, in overeenstemming is met de bijzondere roeping van hem die inspiratie ontvangt. Met andere woorden, de Heer zal nimmer eenen diaken inspireeren omtrent iets wat betrekking heeft op het bestuur der Kerk, of wat daarmede samenhangt, omdat iets dergelijks valt buiten den kring van zijne roeping. Zoo ook zal de Heer Zijnen Geest niet toestaan in het gemoed van eenen Ouderling datgene te verwekken wat alleen ligt op den weg dergenen die in autoriteit en bevoegd gezag boven hem zijn geplaatst. Natuurlijk kan de Heer de inspiratie, betrekking hebbende op de lagere verplichtingen behoorende tot het werk in Zijnen wijngaard, hen geven die in bevoegd gezag boven diegenen zijn geplaatst aan wien het werkelijke werk is opgedragen, en zeer dikwijls ook is zulks het geval, omdat het meestal zeer wijs is dat hoogere autoriteit zelfs in de laagste verplichtingen, wordt erkend en geraadpleegd, maar nimmer schenkt de Heer aan lagere leden in het priesterschap mededeelingen, door welk middel dan ook, die niet tot hun werk en hunne roeping in betrekking staan. Daar staat tegenover dat, zoo wanneer iemand, geroepen tot het vervullen van eene weliswaar lagere roeping, wat trots alles toch even goed als ook de hoogste standplaats in de Kerk, eene roeping Gods blijft, getrouw is in het nakomen van zijne verplichtingen, en de voorlichting van den Geest des Heeren voor zijn werk naarstig zoekt, hierom biddende met onzelfzuchtig hart, ten allen tijde kan verwachten dat de Geest des Heeren met Zijne verlichtende inspiratie hem nabij zal wezen, hem schragen zal en steunen, en wijsheid en kennis geven zal om zijne plichten nauwgezet en met gelukkige tevredenheid te vervullen.

Wij gevoelen dat er aangaande dit onderwerp nog veel meer te

zeggen zou zijn. Hoe namelijk dergelijke inspiratie kan worden ontvangen, hoe het inwerkt op den persoonlijken geest, en hoe, bij voortdurend zich laten leiden door den inspireerenden Geest des Heeren, ten slotte over elk ding met dien Geest geraadpleegd kan worden, en hoe eveneens, ten allen tijde, naar waarheid de aanwezigheid van dien Geest gevoeld kan worden, en zoo meer. Voldoende ruimte om dit alles uiteen te zetten ontbreekt ons hier evenwel, afgezien nog van het feit dat zulks ook eigenlijk niet direct tot datgene in betrekking staat wat wij ons voornamen om te verduidelijken.

Evenwel, wij hopen dat het doorlezen van dit artikel ons meerdere kennis brengen mag aangaande de dingen des Heeren, en aangaande Zijne wijze van werken in de harten der menschenkinderen, opdat het ons gegeven mag zijn zoodoende meer en meer Godes wegen te leeren verstaan, die enkel en alleen tot basis en grondslag hebben: de vermeerdering van het geluk en de zaligheid van Zijne kinderen, naar dit verwijderd oord gezonden om levenswijsheid op te doen, strekkende tot in der eeuwigheden tijd en ruimte.

NEEM ONS MEE.

Wij zien uit d'aardsche laagten,
 Uit stof en eindigheid,
 Wij zien uit schuld en zonden
 Op tot Uw Majesteit.
 Wij staan, wij staan van verre;
 Uw glans straalt op ons neer;
 Wij zien met heilig vreezen
 Tot U omhoog, o Heer!

'k Mag dan wel immer schromen
 In still' en heil'ge vrees,
 Een and'ren weg te nemen
 Dan dien m' Uw vinger wees.
 Gij ziet uit Uwen hemel
 Op mijne kleinheid neer;
 B] Uwen heil'gen luister,
 Wie, wie ben ik, o Heer?

Roep mij op Uwe wegen
 En neem mij met U meê;
 Leer mij Uw kind te wezen,
 Uw kind bij wel en wee;
 Laat m'aan Uw zijde wand'len,
 U vreezen daag'lijks meer!
 Moest ik die hand verliezen:
 Wat bleef, wat bleef mij, Heer?

ALOUDE PROFETIE AANGAANDE HET BOEK VAN MORMON.

Aloude profetie is letterlijk vervuld geworden in het voortkomen van het Boek van Mormon. Een van de vroegste profetische uitspraken, direct betrekking hebbende op dit onderwerp, is die van Enoch, den profeet van vóór den zondvloed, aan wien de Heere Zijne voornemens voor alle tijden openbaarde. In een visioen de verdorvenheid ziende van het menschdom na de hemelvaart van den Zoon des menschen, riep Enoch tot God, „Zult Gij niet wederom op de aarde komen?”

En de Heere zeide tot Enoch: „Zoo waar Ik leef, zoo zeker zal Ik komen in de laatste dagen.*** En de dag zal komen dat de aarde zal rusten, maar voor die dag komt, zullen de hemelen verduisterd worden, en een sluier van donkerheid zal de aarde bedekken; en de hemelen zullen bewogen worden, en ook de aarde; en groote kwellingen zullen er onder de kinderen der menschen zijn, maar Mijn volk wil ik bewaren; en gerechtigheid zal ik van uit den hemel zenden; en waarheid zal ik van uit de aarde doen voortkomen, om getuigenis te geven van Mijnen Eenig Geborene.**** En gerechtigheid en waarheid zal Ik de aarde doen overstroomen als met eenen vloed, om Mijne uitverkorenen te vergaderen van de vier hoeken der aarde, tot eene plaats die Ik zal toebereiden.” De Heiligen der Laatste Dagen beschouwen de voortkoming van het Boek van Mormon, tezamen met de herstelling van het Priesterschap door directe openbaring van hemelsche boodschappers, als eene vervulling van deze profetie, en van soortgelijke voorspellingen vervat in den Bijbel.

David, die zijn psalmen zong meer dan duizend jaren vóór het „Midden des Tijds,” verklaarde, „De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien.” En eveneens verklaarde Jesaja. Ezechiël zag in een visioen het tezamen komen van het hout van Juda en het hout van Jozef, beduidende, zooals de Heiligen der Laatste Dagen verklaren, den Bijbel en het Boek van Mormon. De laatstelijk aangehaalde passage in de woorden van Ezechiël is als volgt: — „Wijders geschiedde des Heeren woord tot mij, zeggende: gij nu menschenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen; doe gij ze dan naderen, het een tot het ander, tot een eenig hout; en zij zullen tot een worden in uwe hand.”

Als wij ons de aloude gewoonte in herinnering brengen, met betrekking tot het maken van boeken, — die namelijk geschreven werden op lange reepen perkament, dezelve orollend op roeden of stokken, dan wordt het gebruik „hout” als gelijkwaardig aan „boek” ons in de aanhaling op eenmaal duidelijk. Ten tijde van deze uiting waren de Israëlieten gescheiden in twee natiën, bekend als het volk van Juda, en dat van Israëel, of Efraïm. En weinig ruimte voor twijfel schijnt er slechts over te blijven dat alhier naar de verslagen van Juda en Jozef wordt verwezen. Zooals wij nu hebben gezien, bestond de Nephitische natie uit de afstammelingen van Lehi, van den stam van Manasse, uit die van Ismaël, een Efraïmiet, en uit die van Zoram, wiens stammenverwantschap ons niet bepaald wordt verteld. De Nephieten dan waren uit de stammen van Jozef; en hun verslag of „hout” wordt even waar door het Boek van Mormon voorgesteld, als het „hout” van Juda door den Bijbel.

Dat het voortkomen van het verslag van Jozef of Efraïm, teweeg

is gebracht door de directe macht van God, wordt bewezen door des Heeren uitlegging van het visioen van Ezechiël, waarin Hij zegt: — „Zie ik zal het hout van Jozef**** nemen, en ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda.” En dat deze vereeniging van de twee verslagen een kenmerk zoude zijn van de laatste dagen wordt bewezen door de voorspelling van eene gebeurtenis welke alsdan onmiddellijk te volgen zoude staan, namelijk de toevergadering der stammen van uit de volkeren waaronder zij verdreven waren geworden. Vergelijking met andere profetiën die betrekking hebben op de toevergadering zal afdoende bewijzen dat de groote gebeurtenis plaats zal vinden in de laatste tijden, de tweede komst van Christus inleidende.

Verwijzende naar de geschriften van Jesaja, vinden wij dat de profeet uiting geeft aan de handelingen des Heeren tegen Ariël, of Jeruzalem, „de stad waarin David gelegerd heeft.” Ariël zoude in ellende gedompeld worden, met droefheid en rouw; daarna verwijst de profeet naar een zeker volk, een ander namelijk dan Juda, wat Jeruzalem bezat, want hij maakt met de laatste eene vergelijking, zeggende „En die stad zal mij gelijk Ariël zijn.” Met betrekking tot het lot uitgesproken tegen dit andere volk lezen wij: — „Dan zult gij vernederd worden, gij zult uit de aarde spreken, en uwe spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen; en uwe stem zal zijn uit de aarde als van eenen tovenaer, en uwe spraak zal uit het stof piepen.”

Omtrent de vervulling van deze en dezelve vergezellende profetiën heeft eenen apostel van den nieuweren tijd geschreven: — „Deze voorspellingen van Jesaja konden op Ariël of Jeruzalem geene betrekking hebben, omreden hunne spraak is niet „uit de aarde” geweest, of „uit het stof zachtjes voortgekomen;” maar zij verwijzen naar het overblijfsel van Jozef wat verstrooid werd in Amerika voor rond veertien-honderd jaren geleden. Het Boek van Mormon beschrijft hunnen ondergang, en inderdaad was die groot en vreeselijk. Bij de kruisiging van Christus werden, zooals Jesaja voorspelde, „de menigte der vreemde soldaten als voorbijvliegend kaf,” en zooals de verdere voorspelling zegt, het vond plaats „in een oogenblik.”**** Dit overblijfsel van Jozef werd in hunne ellende en verwoesting als Ariël. Zooals het Romeinsche leger Ariël belegerde, en groote ellende en smart bracht op die stad, zoo brachten de worstelende natiën van aloud Amerika op elkander de meest verschrikkelijke tooneelen van bloed en slachting, Daarom kon de Heer met de grootste juistheid, sprekende met betrekking tot deze gebeurtenis, verklaren dat „die stad zal Mij gelijk Ariël zijn.”

Jesaja's treffende voorspelling dat de natie, aldus ternedergeworpen, „uit de aarde zoude spreken,” met eene spraak „zachtjes uit het stof,” werd letterlijk vervuld in de voortbrenging van het Boek van Mormon, waarvan den oorsprong uit den grond werd genomen, terwijl de stem

van het verslag is als van eenen sprekende uit het stof. In het vervolg van dezelfde profetie lezen wij: — „Lees toch dit; en hij zegt: ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan eenen, die niet lezen kan, zeggende: lees toch dit; en hij zegt: ik kan niet lezen.” Deze voorspelling wordt beweerd vervuld te zijn in het presenteren van het afschrift van de platen, — „de woorden eens boeks,” niet het boek zelve, aan den belezen Prof. Anthon, wiens antwoord al haast in dezelfde woorden van den tekst zijn aangehaald; en in de overgave van het boek zelve aan den ongeletterden jongeling Joseph Smith.

DENK MINZAAM OVER HEM DIE DWAALT.

(No. 208 Deseret Sunday School Songs.)

Denk minzaam over hem die dwaalt,
Beseffen wij het toch,
Heeft hij gezondigd en gefaald.
Hij 's onze broeder nõg.

Mede-erfgenaar van 's hemels schat,
Van d' eigen God een kind;
Hij struikeld' enkel op het pad,
Dat ons vol zwakheên vindt.

Spreek minzaam tot het dwalend hart,
Dat misschien wel verlaat
Het zondepad vol leed en smart
Door ons goed woord en daad.

Vergeet niet: gij hebt zèlf gefaald;
Zult g' altoos stáán als nu?
Wees minzaam voor de ziel die dwaalt,
Gelijk ook God voor u.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN.

De rechtvaardige wandelt steeds in zijne oprechtheid; wel gelukkig zijn zijne kinderen na hem.

Eene droge bete, en rust daarbij, is beter dan een huis vol geslachte beesten, met twist.

De vreeze des Heeren is de tucht der wijsheid, en de nederigheid gaat voor de eer.

INHOUD:

Geesten gèproefd	Blz. 161	Neem ons mee	Blz. 173
Sleutelen voor de verbor-		Aloude profetie aan-	
genheden der Godheid. „	165	gaande het boek van	
Van over den oceaan . „	168	Mormon. „	173
Het woord en den wil		Denk minzaam over hem	
des Heeren. „	169	die dwaalt „	176
Inspiratie „	172		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.